

Kuljen koivikon viertä kiemurtelevaa polkua, jota vain me olemme astelleet. Askel halkoo umpihankea ja kaikuu taustaharjuihin. Lumi on verhonnut jalanjäljet alleen, silti muistan yhä jokaisen kohdan, mihin olemme astuneet. Hetkeksi minä näenkin sinut edessäni, johdattamassa kulkuani vaikka tiedän, että teen tätä matkaa yksin nyt kolmatta kertaa. Näen sinun, varjosi tai kuvajaisesi lumessa painavan jälkiä hankeen seurattavakseni, mutta kun askellan niihin, en tunnekaan maan lohdullista tukea vaan umpihangen rasahduksen. Viimeisen kerran kun olit varmasti mukana tällä matkalla, oli loppukesäaamun taivas kirkkaansininen vaikka päivät lyhenemässä hiljalleen, järven väreily sen koskettamana lämpöinen ja lempeä, kesäkukat yhä kylpemässä latvuston siivilöimissä valokuovissa. Ylitimme maantien tuntemattomalleni puolen ja viittasit minua seuraamaan. Pysyin aina kolme askelta perässäsi kun taivalsit tiheikön ja mustikkapensaiden läpi, harjua alas pitkin metsän reunaa, varovasti soiden ympäri ja metsäaukeiden halki. Jalkojen turtumuksesta arvelin matkan kestäneen melkein koko päivän, mutta ensimmäistä ja viimeistä askelia ei tuntunut erottaneen mikään, ikään kuin kukin askeleni olisi ollut sama uudelleen toistuva hetki. Päädyimme viimein järven rannalle, näin auringon lipuneen matalalle ja vasta ymmärsin matkan pituuden. Istuimme rannalle lepäämään, sinä rantakiven päälle, minä vierellesi hiekalle. Laskimme jalat veteen, ihastelit rusottuvan taivaan sävyjä haaveilevin katsein, katsoin niitä minäkin kanssasi pitkään kunnes erkanin ihastelemaan tatuointia vasemmassa olkavarressasi. Siinä oli perhosentoukka syömässä koivunlehtiä, jotka kauempaa katsottuina muuttuivat siiviksi ja yhtyivät perhosen muotoon. En voinut olla rakastumatta. Kosketin olkavarttasi siihen kohtaan, missä lehtisiipien reunat alkoivat ja sivelin, nojasin päätäni sitä vasten ja palasin katsomaan auringonlaskua kanssasi. Tämän rauhaisan tovin rinnalla niin levottoman elämäni takavuodet kuin kipeimmätkin muistot supistuivat jyväsiksi. En vaikka aistit valloitti kalalokin hyvästilaulu päivänvalolle, kaihoisa parku vastarannan kumpupilvien suuntaan aavistanut, että äsken koittanut matkamme lähenei jo päätettään. Kun viimeinen päivänsäde peittyi taivaanrannan alle, sivelit ja puristit vasenta olkavarttani hetken, ja laskeuduit kalliolta valon perään. Et sanonut minulle mitään. Jäin hiekalle istumaan ja katsoin siluettisi soljuvan järven väreissä läpi yön, kunnes kaikkosit sinäkin silmäkantamattomiin. En ollut varma, halusitko minun seuraavani sinua eteenpäin tästäkin; et kertonut missään unessani myöhemminkään, vaikka olen nähnyt sinut niissä jokaisena yönä sen jälkeen, eräinä päivinäkin. Lähestyn rantaa. Avara järvimaisema itkettää minua. Kahdesti tänä talvena olen tullut jatkamaan keskenjäänyttä taivalta, molemmat kerrat taipunut epäilykseen ja kääntynyt takaisin. Ohitan lumen peittämän kohdan, jossa olin ennen istunut ja istun kerran sen viereen, sinun sijaasi rantakivelle. Se tuntuu turvallisemmalta, lohdullisen tutunomaiselta vaikka en ole istunut tässä aikaisemmin; minuun tulee juuri sama lohtu, minkä astellessani sinun jalanjälkiisi tunsin. Hymyän ja hetkeäkään empimättä laskeudun kiveltä ja etenen järven halki. Railot vavahtavat, kohva värähtelee läpikotaisin. En edes säikähdä, kävelen kunnes ranta ja metsä takanani ovat varmasti kadonneet näkyvistä ja makaan hankeen levolle. Näen kaunista unta. Tuisku räyhää, mutta taivas pilvien takana valkenee, kohtahan myrsky loppuu. Sinä olet kanssani kuten aina, mutta seisot nyt lähempänä minua kuin koskaan. Polvistut lumivuoteelleni, tartut olkavarsiini ja autat minut ylös hangesta. Lumienkelin painauma jää jälkeeni ja tuisku syöksyy heti sen peittämään. Kun katson olkani yli viimeisen kerran, jälki on jo verhoutunut puhtaaseen, valkoiseen huopaan. Etäinen vihellys pyrkii laajemmas. Myrsky vaimenee ja väistyy kiurun laulun tieltä. Siivet hakkaavat kotelon seinämiä vasten, oksa huojuu tuulessa ja karistaa lumihuopansa puron varaan. Kun havahdun viimein, siinä edessäni istut koivun alimmalla oksalla, odottamassa minun nousevani tuohikehdosta. Myrskyn jälkeinen tuulenvire humisee pehmeänä, lempeänä, sivelee siipiä hiljalleen ylemmäs ja nostaa toiset

aallokkoonsa, kohta sitten toiset. Kohoan takaisin jälkeesi, kolmen siiveniskun perässä soiden yli kohti harjua, josta aavistus näsiän tuoksua lävistää multameren, josta pilviverhon helman alta siintää kirkas taivasjuova. Puro ryömii sammaloituvan polun vieritse. Kiuru laskeutuu oksalle, ontto kotelo kavahtaa heilahdusta ja varisee myötävirtaan. Hanki vetäytyy, jalanjäljet sulautuvat ja vajoavat samaan vuohon, jatkavat verkkaista matkaansa ulappaan.